

[Svend Aage Jensby]

I næsten 100 år har den nugældende ordning fungeret upåklageligt, og det lovforslag, som justitsministeren nu har fremsat, er jo ikke et udtryk for regeringens og justitsministerens ønske. Det er fremsat, fordi et folketingsflertal pålagde regeringen at fremsætte forslaget efter vedtagelsen af et beslutningsforslag i 1989.

Jeg synes, at lovforslaget og dets bemærkninger er utrolig udførlige, virkelig oplysende. Man kan se, at spørgsmålet om kompetence til tredjeinstansbevillinger, oprejsningsbevillinger og andeninstansbevillinger har været genstand for en betydelig juridisk teoretisk diskussion. Men der har været en endnu mere omfattende politisk diskussion, hvor holdningerne har været utrolig skiftende. Jeg er ikke så gammel i politik, men jeg fornemmer, at sjældent har en sag været så diskuteret i det politiske forum som netop dette spørgsmål, og holdningerne har været vidt forskellige partierne imellem. Men det er historie, og det skal jeg ikke fordybe mig i.

Ligesom hr. Helge Adam Møller vil jeg sige, at vi har ikke afgjort, om kompetencen overhovedet skal flyttes. Når vi i Venstre mener, at den skal blive, hvor den er nu, skal jeg fremhæve nogle synspunkter til støtte for det. For det første har der ikke på noget tidspunkt været rettet kritik mod Justitsministeriets administration af hele proceduren, og jeg skal citere fra Folketingstidendes spalte 10352, hvad hr. Ole Espersen selv i sin tid sagde under forhandlingerne den 19. maj 1989:

»Jeg synes ikke, man kan sige, at vi fremfører nogen bastant eller konkret kritik mod administrationen af tredjeinstansbevillinger. Det er ikke det, der er baggrunden. Administrationen, tror jeg, i de seneste 10-15 år har været stadig mere liberal, mere imødekommende, også under den tidligere konservative justitsminister, er det mit indtryk.«

Da var hr. Ole Espersen altså helt enig med os i, at der ikke er grundlag for at kritisere Justitsministeriet.

For det andet vil jeg sige, at Højesteret har i 1974 og 1989 udtalt sig om denne problematik. Man har sagt, at ordningen fungerer godt, og man fraråder decideret at flytte kompetencen. Men selv om man samtidig – som det sig hør og bør – understregede, at det rent principielt naturligvis er et politisk spørgsmål, var det netop Højesterets holdning, der var afgørende for,

at SV-regeringen i 1979 bestemte, at kompetencen skulle blive hos Justitsministeriet. Det var altså Socialdemokratiets holdning for godt 10 år siden.

For det tredje ved vi, at rigsadvokaten har sagt, at for straffesagernes vedkommende er der ikke grundlag for at ændre den nuværende tilstand. Det fungerer godt.

For det fjerde er det helt åbenbart, at en omlægning vil stille betydelige ressourcekrav, som det fremgår af bemærkningerne. Hvorfor skal vi dog bruge ressourcer på et tidspunkt, hvor vi i forvejen har behov for ressourcer til en hurtigere sagsbehandling?

For Venstre er det ikke mindst vigtigt, at man fra politisk hold kan være med til at præge retstilstanden, og det kan ske gennem Justitsministeriets administration af bevillingspraksis. Jeg tænker her bl.a. på de tilfælde, hvor man ønsker en højesteretsafgørelse i voldssager eller lignende. Det er da virkelig vigtigt, og hvorfor skulle man flytte en sådan kompetence over til et navn eller et andet organ? Det har vi utrolig svært ved at se i Venstre.

Jeg håber, at vi under diskussionen i Retsudvalget kan nå frem til den konklusion, at tingene fungerer godt nok under de nuværende forhold, ikke mindst set i lyset af den utrolig divergerende politiske holdning til spørgsmålet. Hvis vi bliver skuffet, kan jeg sige, at Retsplejerådet har behandlet de forskellige muligheder udførligt i sin betænkning fra 1991 – nævnsspørgsmålet, domstolsmuligheden osv. – og i så fald støtter Venstre helt klart, at Højesteret og landsretten skal tage stilling til bevillingspraksis, hvad forslaget også lægger op til. Men jeg håber ikke, det går så galt.

#### **Ebba Strange (SF):**

Jeg vil gerne starte med at takke justitsministeren, både fordi forslaget er kommet, og især fordi det ikke kom hurtigere, men er udarbejdet på baggrund af et grundigt arbejde i Retsplejerådet.

Da jeg sidste gang stod på talerstolen med et forslag fra justitsministeren foran mig, roste jeg teksten i lovforslaget, ikke teksten i bemærkningerne. Denne gang vil jeg godt rose bemærkningerne. Jeg synes næsten, de har været morsomme at læse, og det er jo virkelig meget, at man kan komme ud for det i et lovfors-